

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupen JUDr. Milanem Kudynem, advokátem se sídlem Na Příkopech 64, Jičín, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 Ad 17/2016 - 9,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Soud **určuje** odměnu ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Milanovi Kudynovi, advokátovi, ve výši 7 200 Kč. Odměna bude zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce dne 6. 5. 2015 požádal žalovanou o určení advokáta dle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, který by jej zastupoval ve 14 civilních soudních řízeních. Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 6. 2015, č. j. 1173/15, žalobci advokáta k poskytnutí právní služby neustanovila. V rozhodnutí uvedla, že rozsah žalobcem požadované pomoci překračuje účel a smysl institutu určení advokáta a poukázala na možnost ustanovení právního zástupce soudem dle § 30 o. s. ř.

II.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze. Ten usnesením ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 Ad 17/2016 - 9, žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[3] Městský soud konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 6. 2015. Zákonná dvouměsíční lhůta pro podání žaloby tedy marně uplynula dne 11. 8. 2015. Žalobce podal žalobu nejprve u žalované, která ji postoupila městskému soudu až dne 2. 9. 2015. Žalobce nemůže oprávněně poukazovat na to, že žalovaná zaslala žalobu soudu opožděně. Správní žalobu je třeba podat přímo u správního soudu, nikoli prostřednictvím žalovaného správního orgánu, jak tomu bylo možné podle § 72 odst. 1 věty druhá s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2011.

III.

[4] Proti usnesení městského soudu brojil žalobce (stěžovatel) kasační stížností, v níž požádal o ustanovení právního zástupce. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 5. 2017, č. j. 7 As 158/2017 - 15, ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Milana Kudyna, advokáta v Jičíně.

[5] Ustanovený zástupce v doplnění kasační stížnosti uvedl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí poučila stěžovatele dle § 72 odst. 1 s. ř. s. ve znění platném do 31. 12. 2011, podle kterého byla žalobní lhůta zachována i v případě, byla-li žaloba ve lhůtě podána u žalovaného správního orgánu. Stěžovateli nebylo známo, že od 1. 1. 2012 je možno podat žalobu pouze u správních soudů. Naopak vycházel a spoléhal na poučení žalované, které však zřejmě bylo v předtisku bez náležité aktualizace. Právní zástupce stěžovatele při návštěvě ve věznici X žádal o předložení rozhodnutí žalované, stěžovatel jej však nemá k dispozici. Stěžovatel proto navrhl, aby si jej Nejvyšší správní soud vyžádal jako důkaz.

IV.

[6] Žalovaná nevyužila svého práva podat vyjádření ke kasační stížnosti, pouze předložila správní žalobou napadené rozhodnutí.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podstatou posuzované kasační stížnosti je pouze to, zda stěžovatel napadl rozhodnutí žalované v zákonem stanovené žalobní lhůtě. Nejvyšší správní soud ověřil z předloženého spisového materiálu, že rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno dne 11. 6. 2015. Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ze dne 18. 7. 2015 přímo u žalované. Žaloba jí byla doručena dne 21. 7. 2015 a následně dne 2. 9. 2015 ji postoupila městskému soudu.

[10] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném v rozhodné době, tedy od 1. 1. 2012, lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. S ohledem na § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

pokračování

[11] Jelikož bylo rozhodnutí žalované stěžovateli doručeno dne 11. 6. 2015, poslední den lhůty pro podání žaloby připadl na (úterý) 11. 8. 2015. Nejvyšší správní soud ani městský soud nezpochybňují, že stěžovatel v této lhůtě skutečně žalobu podal, nicméně tak učinil u nesprávného orgánu, tj. u žalované. Tato skutečnost nemá z hlediska platné právní úpravy žádnou relevanci.

[12] Možnost, aby byla žalobní lhůta zachována i v případě, kdy by stěžovatel podal žalobu ve lhůtě u žalovaného správního orgánu, připouští § 72 odst. 1 s. ř. s. pouze ve znění do 31. 12. 2011. Podle citovaného ustanovení bylo možné žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta byla zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

[13] Na tomto místě lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 6 Ads 108/2012 – 32, www.nssoud.cz, ve kterém dospěl k závěru, že „od 1. 1. 2012 v důsledku novelizace s. ř. s. provedené zákonem č. 303/2011 Sb. se případní žalobci nemohou spoléhat na to, že zaslání správní žaloby proti rozhodnutí správního orgánu prostřednictvím správního orgánu bude správními soudy zohledněno při posuzování včasnosti takovéto žaloby. Pokud by správní soudy takový postup tolerovaly, popřely by tím smysl novelizace provedené zákonem č. 303/2011 Sb.; účelem novelizace přitom bylo, aby správní žaloby byly podávány přímo u správního soudu nebo jemu zasílány prostřednictvím držitele poštovní licence, nikoli prostřednictvím žalovaného správního orgánu, jak tomu bylo před 1. 1. 2012.“

[14] Pokud tedy stěžovatel podal žalobu v žalobní lhůtě prostřednictvím žalované, avšak ta ji postoupila správnímu soudu až po jejím marném uplynutí, bylo třeba takovou žalobu odmítnout jako opožděnou.

[15] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že jej žalovaná poučila o možnosti podat opravný prostředek v souladu s právní úpravou platnou do 31. 12. 2011. V poučení napadeného správního rozhodnutí je uvedeno, že „proti rozhodnutí není opravný prostředek přípustný; proti rozhodnutí lze podat žalobu dle zvláštních předpisů“. Takto koncipované poučení není jakkoliv zavádějící a nelze z něj dovodit, že odpovídá znění soudního řádu správního účinnému do 31. 12. 2011, neboť v něm není obsažena eventualita zachování lhůty při podání žaloby prostřednictvím správního orgánu.

[16] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení městského soudu nezákonným. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[18] Ustanovený zástupce JUDr. Milan Kudyn vyčíslil odměnu a hotové výdaje v přípise ze dne 13. 6. 2017. Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za dva úkony právní služby (první porada se stěžovatelem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti) po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13

odst. 3 advokátního tarifu. Dále Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu za cestu do věznice X za účelem porady se stěžovatelem. Náhrada za promeškaný čas v délce 2 započatých půlhodin podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu činí 400 Kč. Nejvyšší správní soud tak přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu a náhradu hotových výdajů v celkové výši 7 200 Kč. Tato částka mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu